

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 77/2010-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. M., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 71/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. R. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2010 doručená sťažnosť Ing. R. M., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 71/2000.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v predmetnom konaní pred okresným súdom v postavení žalobcu podal žalobu o neplatnosť prevodu podielu zo spoluvlastníctva na tretiu osobu. Prvé pojednávanie nariadil okresný súd na 10. október 2002, ktoré podľa sťažovateľa bolo odročené bez uvedenia dôvodov. Dňa 12. novembra 2002 podal sťažovateľ okresnému súdu sťažnosť na prieťahy v konaní a zároveň navrhol vylúčenie zákonnej sudkyne z konania. Bez toho, aby okresný súd sťažovateľovi oznámil, ako rozhodol o návrhu na vylúčenie sudkyne, pojednávanie na 2. júl 2003 už nariadila nová (druhá) zákonná sudkyňa, s činnosťou ktorej bol sťažovateľ nespokojný, a tak 12. októbra 2003 opätovne podal sťažnosť predsedovi okresného súdu. Dňa 16. októbra 2003 podal sťažovateľ návrh na vylúčenie novej (druhej) zákonnej sudkyne z prerokovania a rozhodovania veci, ktorý bol Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) zamietnutý. Ďalšie pojednávanie okresný súd nariadil na 6. február 2004, na ktorom podľa sťažovateľa nová (druhá) zákonná sudkyňa pokračovala v tendenčnom konaní. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ opätovne podal 16. februára 2004 návrh na vylúčenie tejto zákonnej sudkyne z prerokovania a rozhodovania veci, o ktorom krajský súd rozhodol tak, že ju uznesením z 15. septembra 2005 vylúčil z konania. Ďalšie pojednávanie nová (tretia) zákonná sudkyňa nariadila na 15. marec 2006, avšak okresný súd podľa sťažovateľa zostal nečinný. Dňa 25. apríla 2007 sťažovateľ vzal žalobu späť. Dňa 9. augusta 2007 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie okresného súdu, ktorým konanie zastavil a uložil mu zaplatiť žalovaným trovy konania. Proti predmetnému rozhodnutiu podali žalované odvolanie, ktorému krajský súd vyhovel a vec vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd rozsudkom žalobu sťažovateľa zamietol s tým, že sťažovateľ je povinný uhradiť trovy konania. Toto rozhodnutie okresného súdu bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 317/2009 potvrdené. Rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 1. februára 2010.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 71/2000 a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 858,99 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 71/2000.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu označeného práva nečinnosťou tohto orgánu nemôže dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Zo sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie bolo na okresnom súde skončené vydaním rozsudku, ktorý bol potvrdený uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 317/2009. Podľa zistenia ústavného súdu uvedené rozhodnutie okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 1. februára 2010. Sťažnosť sťažovateľa, ktorou za porušovateľa svojho základného práva označil okresný súd, bola ústavnému súdu doručená 8. februára 2010 (daná na poštovú prepravu 3. februára 2010), t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na okresnom súde už netrvalo a konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 77/02, II. ÚS 55/02) ochrana základného práva vrátane základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany

porušenie základného práva ešte trvalo. Podľa tvrdenia sťažovateľa obsiahnutého v sťažnosti však o takýto prípad v danej veci nejde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2010